

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๕ - ๒๕๐๖

พรรษาที่ ๑๘ - ๑๙

จำพรรษาที่ วัดป่าศรีสมพร (หัวดง)
บ้านน้อยหนองเค็ม อำเภอมือง
จังหวัดนครพนม

บันทึกวัดหัวดง กล่าวไว้ว่า...

..เมื่อปี พุทธศักราช ๒๕๐๕ - ๒๕๐๖ ท่านพระอาจารย์ศรี มหาวิโร ท่านมีชีวิตอยู่
อย่างเรียบง่าย นิยมอาศัยปฏิบัติสมาธิภาวนาอยู่ตามป่าช้า

เมื่อท่านทราบว่า ท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร และศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น
หลายรูป เคยเดินธุดงค์ผ่านมาพำนักป่าช้าบ้านน้อยหนองเค็ม สถานที่แห่งนี้จึงนับว่า
เป็นสถานที่สำคัญควรแก่การรักษา ควรสร้างเป็นวัดป่าสำหรับปฏิบัติกรรมฐาน เพราะ
กาลเวลาผ่านไปจะได้เป็นเครื่องระลึกถึงความลำบากลำบากของพระกรรมฐาน อีกทั้ง
ป่าเขาก็เหลือน้อยลงทุกที ถ้าไม่รีบจับจองรักษาไว้ป่าเขาก็จะสูญหายไปตามกาลเวลา

ในขณะที่ท่านอยู่วัดหัวดงนี้ท่านได้สร้างเสนาสนะไว้มากหลายอันเป็นมรดกใน
ทางโลก ส่วนมรดกทางธรรมท่านได้อบรมสั่งสอนสานุศิษย์จนถึงขั้นเป็นพระผู้ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบก็มีอยู่หลายรูป เช่น หลวงปู่หาว จตตสโล (มรณภาพแล้ว สร้างเจดีย์ไว้ที่
วัดหัวดง)

ส่วนชาวจังหวัดนครพนมในสมัยนั้น ได้ศรัทธาเลื่อมใสท่านเป็นยิ่งนัก วันพระ
วันศีลจะมีศรัทธาเข้ามาปฏิบัติธรรมอยู่มากได้ขาด นับว่าท่านได้สร้างคุณประโยชน์ให้แก่ชาว
นครพนมอยู่มากไม่น้อย

กล่าวผิดต้องอยู่ในป่าช้า

ส่วนในทางพระภิกษุสามเณรนั้น ท่านจะแนะนำให้ไปอยู่ในสถานที่น่ากลัว เช่น
ป่าช้า เป็นต้น เพราะการอยู่ในสถานที่เช่นนั้น จะทำให้มีสติตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

เพราะท่านกล่าวว่า ถ้าหากลูกศิษย์คนไหนเป็นคนขี้ขลาด กลัวผี ท่านจะไล่เข้าไป
เยี่ยมป่าช้า คืนหนึ่งให้ไป ๓ คืน คือกลางคืน ครั้งที่ ๑ สามทุ่ม, ครั้งที่ ๒ ไปเที่ยงคืน,
ครั้งที่ ๓ ไปตีสาม

ยิ่งกลัวเท่าไรยิ่งต้องเข้าไปป่าช้า โดยเฉพาะในเวลาเขาเผาผี เมื่อถึงแล้ว มีที่นั่ง
ก็นั่ง ไม่มีที่นั่งก็ยืนกำหนดดู ผีนจิตใจให้มันกล้าหาญ

หลวงปู่ศรีท่านสอนว่า “จะกลัวอะไรกับความตาย แม้ว่าจะอยู่ที่ไหนมันก็ตาย
ทั้งจัก ตึกแก เขาวิ่งอยู่ทั่วไปทำไมไม่เห็นเขากลับ ตัวนี้มันโง่กว่าจิ้งจกตุ๊กแกอีก กลัว
ว่าไม่ตายมันจะตายอยู่เหมือนเดิมมันแหละ ที่เขาไปทหารเขาไปสงคราม เป็นเป้าให้
เขายิงตายอยู่เยอะเยอะ ตัวพวกเรายู่เฉยๆ มันจะตาย ก็ให้มันตายไปเลย”

ท่านย้ำว่า “ต้องหาวิธีการสอนมันอยู่อย่างนั้น หากเข้าจากคนขี้ขลาดก็จะกลายเป็น
คนกล้าหาญ นี่ถ้าพวกเราขี้ขลาดขี้กลัวกันอยู่อย่างนั้นแล้วปล่อยตามมัน ชั่วชีวิต



หลวงปู่หาว จตตสโล
ศิษย์หลวงปู่ศรี



ซุ้มประตูทางเข้าวัดป่าศรีสมพร หรือวัดหัวดง





ก็แก้ความกลัวไม่หาย ต้องสู้ะสิ่งเหล่านี้ พระพุทธองค์
ท่านยังสอนไว้ ให้ชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ
เอาความไม่โกรธเข้าสู่ ชนะความกลัวด้วยความกล้า ถ้า
ขันติธรรมไม่มีก็บาปใหญ่ให้มีขันติธรรมก็คือสู้มันแหละ”

จิตเสื่อม/ออกเที่ยวธุดงค์

เมื่อออกพรรษาปี ๒๕๐๖ แล้ว ท่านหลวงปู่ศรี
มหาวิโร ได้ดำริว่า

“เราปรารถนาจะปลีกวิเวกตามสมณวิสัย เพื่อห่างไกล
ผู้คนและญาติโยม เนื่องจากได้สร้างวัดมาหลายวัดแล้ว
เป็นภาระหนักอกอยู่ไม่สร้าง

จนกระทั่งจิตนี้เข้าได้บ้างไม่ได้บ้าง เสื่อมถอยลงอย่าง
เห็นได้ชัด ใจที่เคยมีความสุขอันเลิศเลอ เคยกระหยิ่ม
ยิ้มเยาะด้วยธรรมอันเบ่งบานข้างใน มาบัดนี้ได้เกิดความ
เสื่อมถอย คุณภาพจิตได้รับความทุกข์อยู่เต็มหัวใจ
เหมือนคนมีสมบัติเป็นร้อยล้านพันล้าน แล้วสมบัตินั้น
ก็พลันมาฉิบหายมลายไปต่อหน้าต่อตา กลายเป็นยาจก
ทุกตะ เชิญใจในทันใด บุคคลนั้นจะตั้งตัวรับและยืนหยัด
ได้อย่างไร? ยิ่งธรรมสมบัติคือ สมบัติที่เคยได้ลิ้มรส
อันเลิศค่าด้วยแล้ว มาบัดนี้เสื่อมถอยไปต่อหน้าต่อตา
เสื่อมเพราะความไม่ถนอมรักษา ตายใจว่านี่เป็นธรรม
สมบัติอันจีรังมั่นคง จะสร้างความสุขให้เราได้ตลอด
อนันตกาล แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะจิตใน
ขั้นนี้ ยังมีใช้วิมุตติจิต

เร่งปฏิบัติสมาธิภาวนาสักเท่าใดเพื่อให้สมาธิธรรมนั้น
กลับคืนมา ก็หาได้อย่างเดิมไม่ จิตที่เคยคล่องปราดเปรี้ยว
เหมือนพญาเสือโคร่งตัวฉลาด ที่ล่าเหยื่อคือกิเลสได้ทัน
ทั่วทั้งที่ มาบัดนี้เหมือนแมวเชื่องตัวน้อยๆ”

ได้แต่นึกถึงคำสอนสั่งของท่านพระอาจารย์มั่นผู้เป็น
เจ้าชีวิตจิตใจ มากกระตุ้นเตือนให้เกิดกำลังใจว่า

“...อย่าส่งออกไปข้างนอก อย่าส่งไปอดีต อย่าส่ง
ไปอนาคต



๑



-
- ๑ กุฏิหลวงปู่ศรี ที่วัดหัวดง
 - ๒ บ่อน้ำแก่งสมัยหลวงปู่ศรี
มาสร้างวัด
 - ๓ เจดีย์หลวงปู่หาวา จตุตสโล

๒





-
- ๑ ต้นไผ่ขนาดใหญ่
ที่หลวงปู่ศรีให้ปลูกไว้
๒ ต้นไผ่ภายในวัดหัวดง

...การสร้างบารมีต้องมีร่องให้น้ำตานองหน้า เหมือนกับป่าช้าที่เยือกเย็น

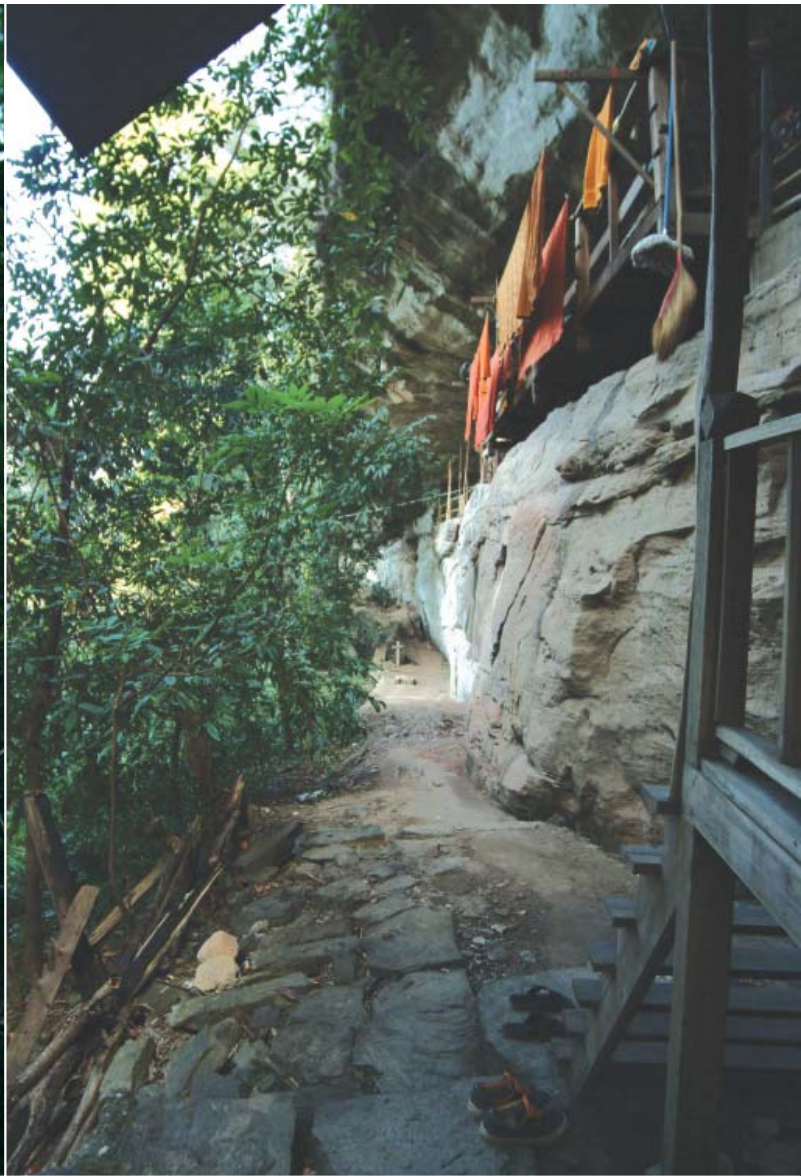
...พระนิพพานมันอยู่เหนือตาย ต้องกัดเหล็กกัดขวาง* ใจกล้าที่สุดจึงจะถึงมรรคถึงผล”

จึงย้อนนึกถึงสมัยพุทธกาลที่พระโคธิกะ ท่านจิตเลื่อมจากสมาธิและฉาน ถึงขนาดฆ่าตัวตายมาแล้วก็มี

นั่งคิดอยู่เพียงลำพังว่า “ถ้าหลวงปู่ใหญ่ปุ่นยังมีชีวิตอยู่ ท่านต้องช่วยแก้ปัญหอันหนักอึ้งนี้ให้แก่เราได้เป็นแน่ แต่นี่ท่านนิพพานผ่านไปแล้ว ใครหนอจะพอช่วยเราได้บ้าง ก็นึกได้แต่หลวงปู่บัว สิริบุญโญ วัดป่าหนองแซง จังหวัดอุดรธานี” จึงตัดสินใจเที่ยวเวกภาวนาผ่านป่าเขาและพักตามถ้ำ โดยจุดหมายคือวัดป่าหนองแซง อุดรธานี

* ขาง คือ เหล็กชนิดหนึ่งมีความเบากว่าเหล็กทั่วไปและไม่ขึ้นสนิม





จุดดั่งค์ถ้าพระเวสครั้งที่ ๒

ท่านพระอาจารย์ทองอินทร์ ผู้ติดตามหลวงปู่ศรี ในครั้งนั้นได้เล่าว่า...

...ออกจากรบพณแล้วหลวงปู่ศรีท่านนำสาธุศิษย์เดินจุดดั่งค์มุ่งหน้าไปยังอำเภอนาแก จังหวัดสกลนคร พักที่ถ้าต่างด ถ้าพระ ถ้าพระเวส

เมื่อถึงถ้าที่พักหลวงปู่ศรีท่านสอนว่า “ถ้าพระเวสนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าพระที่ มาอยู่ไม่ภาวนานิดเดียวน้ำก็ไม่ไหลแล้ว ไม่มีน้ำใช้ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติสมาธิภาวนา ระวังนะถ้าไปกินไปนอนเฉยๆ ระวังจะไม่มีน้ำใช้นะ”

เวลาฉันอาหารท่านสอนให้พิจารณา ถ้ามองเห็นเนื้อเห็นอะไรต้องพิจารณาลงไป ให้เห็น ตอนที่มีมันสดๆ ด้วย ให้เพ่งลงไป เพ่งลงไป จนบางที่มีมันก็กลืนไม่ลง เพราะพอพิจารณาก็จะ ค่อยๆ เห็นเป็นตัวขึ้นมา เกิดกลิ่นเหม็นคาวขึ้นมา พวกไก่ ปู ปลา พวกนี้ เราเอาเขาไปต้มกิน น้ำกุย (เหม็นสาบ) น้ำคาวของเขา ถ้าไม่พิจารณามันก็อร่อย ท่านให้พิจารณาทวนกระแสตาม หลักปฏิสังขาย อย่าไปพิจารณาให้มันอร่อย เคี้ยวๆ กลืนๆ ผสมกับน้ำลาย ให้พอกกลืนลง

บางที่พิจารณาข้าวจนกลายเป็นตัวหนอนขึ้นมาไต่ยิบ ๆ ยับ ๆ ฉันไม่ลงก็ถอยออก พิจารณาอะไรมันเป็นธรรมไปหมด สำหรับพระผู้มีสติ เดินไปก็จงกรม เดินมาก็จงกรม ถ้านี้ ลิงอาศัยอยู่แถวนี้เยอะมาก คนก็ตกใจลิง ลิงก็ตกใจคนเหมือนกัน

เดินไปบิณฑบาตที่บ้านแจ้ง ๕ - ๖ กิโลเมตร เดินไปกลับเป็น ๑๐ กิโลเมตร กลับมา ถึงที่นี่ประมาณ ๑๑ โมง ฉันบิณฑบาตกับหมากหัวเห่ ฉันเสร็จเอาน้ำมาเทใส่บาตรแล้ว กวนน้ำเหลืองพื้น ไว้ให้คนก้ามมามากิน ไปบิณฑบาตบางวันได้ไม่พอฉันต้องแบ่งกันกับเพื่อน พระ แล้วค่อยแยกทางกันขึ้นไปบนถ้ำเพื่อบำเพ็ญความเพียรของใครของมัน บางวันก็ได้มะขาม ๑ - ๒ ช่อ

บางวันก็ได้หมกเขียดตะปาด หมกทั้งไล่ทั้งซื้ออะไรหมดเลย ไม่เอาอะไรออกเลย ขา เขียดมาเลย เล็บมันก็คล้ายกับนิ้วมือคน ก็ได้โอกาสพิจารณาเกิดความสลดสังเวชไป ในตัว เพราะมันฉันไม่ลง ได้พิจารณาอย่างละเอียด ก็ได้ธรรมะไปในตัว

หลวงปู่ศรีท่านบอกว่า “...เส้นทางขึ้นถ้ำนี้มีพระทองคำที่ภูมิเจ้าที่รักษาอยู่ แต่เรา ไม่เอาออก บางครั้งจะมีงูเหลือมนอนขวางปากทางเข้าถ้ำอยู่ เขาเฝ้าสมบัติของเขา ต้องเอา มือตบด้านข้างเขาเบาๆ เพื่อขอทางเข้าไปดูสมบัติหน่อย เขาก็ขยับให้เข้าไปดู”

สมัยก่อนหลวงปู่พาลูกศิษย์ไปอยู่แต่ที่กัณดาร อยู่ลึกในป่าในเขา คนไหนทนได้ก็อยู่ คนไหนทนไม่ได้ก็ถอย โดยอาศัยคิดว่า “บารมีเกิดในที่กัณดาร” “มารไม่มีบารมีไม่เกิด” พระสมัยก่อนต้องใช้ความอดทนมาก

๑ ป่าที่ถ้าพระเวส

๒ ศาลาทอดยาวไปตาม เว้งถ้าได้แนวผา

๓ น้ำที่ไหลซึมจากหินใต้ผา ที่เล่ากันว่าถ้าพระมาอยู่ ปฏิบัติไม่ได้ น้ำจะไม่ไหล

๑	๒
๓	

หลวงปู่บัวแก้จิตเสื่อมให้

เดินจากอำเภอนาแก สกลนคร ถึงวัดป่าหนองแสง หนองวัวซอ อุดรธานี ใช้เวลาแรมเดือน เมื่อถึงที่หมายหลวงปู่ศรีจึงรีบเข้าไปกราบแทบเท้าหลวงปู่บัว สิริบุญโณ ด้วยความเคารพยิ่ง ท่านทั้งสองเป็นเหมือนพ่อลูกที่จากกันไปนาน เมื่อพบกันย่อมถามถึงความสุขทุกข์ในเพศพรหมจรรย์ หลวงปู่บัวท่านบอกว่า **“จิตของท่านเองได้ผ่านพ้นจากวิญญูะทุกข์ไปแล้ว โดยอุบายธรรมอันแยบคายของท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน”**

“แล้วจิตของท่านศรีละเป็นอย่างไร ? พอผ่านพ้นไปได้ในปัจจุบันชาติหรือไม่ ?”

หลวงปู่บัวถาม

หลวงปู่ศรีก็เล่าความที่จิตเสื่อมถอยตั้งแต่ต้นจนจบให้ท่านหลวงปู่บัวฟัง ท่านทั้งสองนั่งสนทนาธรรมทางด้านจิตใจจนเข้าย่นคำ พูดแต่ภาษาธรรมล้วนๆ ดังพระสาวกในครั้งพุทธกาล แม้จะมีแขกโยมที่ไหนดามมัสการกึ่งดึกพาไปไว้อีกด้วยว่าเวลานี้เป็นเวลาธรรมสากัจฉาหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งการปฏิบัติเพื่อยกจิตขึ้นสู่ธรรมชั้นสูงนั่นเอง

เมื่อสนทนาจบหลวงปู่บัวท่านบังคับเคียวเขี่ยหลวงปู่ศรีว่า ...

“จิตเสื่อมแก้ยากนะท่านศรี สติ สมาธิ และปัญญา มันก็เสื่อมไปด้วยกัน จิตวิ่งไปตามสัญญา ที่แรกก็เพียงสังขารปรุงไปต่าง ๆ ในที่สุดก็เป็นสัญญา ทำให้เพลิดเพลิดเดียวไปเที่ยวนรกสวรรค์ ทำให้เจ้าของเสียสมาธิ เสียสติ เสียคุณธรรมในด้านภายใน แต่ในขณะที่เดียวกันก็คิดว่า ตัวเองได้คุณธรรมชั้นสูง แล้วก็ตื่นเงาตัวเอง

คนที่จะแก้จิตเสื่อมได้ต้องมีความเพียรกล้าที่สุด จิตเสื่อมนั้นเอาคึ้นยาก ต้องคุมให้ดี รักษาให้ดี อย่าได้นอนใจ ต้องตั้งใจให้ดีถึงจะได้ ให้ไปเร่งบำเพ็ญภาวนา ไม่เร่งไม่ได้ ต้องเร่งปฏิบัติ จิตเสื่อมนี้ต้องใช้เวลา และความตั้งใจอย่างจริงจัง ตัดความกังวล ตัดหมู่ตัดคณะให้หมด แล้วพากเพียรรวมจิตให้เป็นเอกจิตให้ได้

จิตนี้เสื่อมรอบลงได้เพราะความเพลิดเพลิดในการทำงาน ความเพลิดเพลิดในการสนทนา ความเพลิดเพลิดในการหลับ ความเพลิดเพลิดในการคลุกคลี ความหลุดพ้นแห่งจิตมีอย่างไรไม่พิจารณาอย่างนั้น จิตเสื่อมเกิดได้ด้วยมูลเหตุข้างต้น ดังที่ผมเล่ามา

ยิ่งการเสื่อมครั้งนี้ของท่าน เป็นการเสื่อมจากธรรมที่เคยบรรลุ ยิ่งเป็นการยากลำบากเท่าทวีคูณ ไม่เพียงแต่สมัยนี้เท่านั้นแม้ในสมัยพุทธกาล ท่านพระโคตมโศกเสื่อมจากฌานถึง ๖ ครั้ง ในครั้งที่ ๗ ท่านไม่ยอมให้เกิดขึ้น ยังทำอัตตวินิบาตปรินิพพาน พระศาสดายังชมเชยว่า

“ภิกษุชื่อโคตมิกะ เป็นปราชญ์ สมบูรณ์ด้วยปัญญาเครื่องทรงจำ มีมานะ ขึ้นดีแล้วในมานะ ในกาลทุกเมื่อ ประกอบความเพียรทั้งกลางวันกลางคืน ไม่โยยดีชีวิต ชนเสนาแห่งมัจจุได้แล้ว ไม่มาสู่ภพอีก ถอนตัณหาพร้อมทั้งราก ปรินิพพานแล้ว”



หลวงปู่บัว สิริปัญโญ

ขอให้ท่านเด็ดเดี่ยว เอาอย่างพระพุทธสาวกในครั้งพุทธกาล เอาแบบฉบับของท่าน พระอาจารย์มั่นมาสอนใจอยู่เสมอ ท่านจะแก้จิตที่เสื่อมให้เจริญขึ้นได้อย่างแน่นอน”

จากนั้นท่านก็ให้อุบยาธรรมต่าง ๆ อีกมากมาย หลวงปู่ศรีจึงนำไปปฏิบัติแบบไม่
โยติในชีวิต หุ่นกำลังสติปัญญาที่มีทั้งหมด

หลังจากนั้นบางวันก็ได้สนทนาธรรมกับท่านหลวงปู่บัวอีก คราวนี้ตั้งแต่เวลาหลัง
นั้นจึงหันเข้าจนถึงเวลาปิดกวาด ธรรมะที่สนทนาล้วนเป็นธรรมะสำคัญ ๆ เกี่ยวกับ
ธรรมภายในอันเร้นลับ เรื่องจิตอวิชชา ตัวครองบัลลังก์คือใจมาช้านาน

หลงเสียงนาง

หลวงปู่ศรีท่านเล่าต่อไปอย่างน่าฟังเป็นคิดว่า....

ในขณะที่ท่านเร่งปฏิบัติตามอุบายของหลวงปู่บัวอยู่นั้น ด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง จนเกิดความกังวลกลายเป็นความกลัว ทำอะไรก็จะผิดพลาดไปเสียหมด

วันหนึ่งเดินจงกรมอยู่ ริมป่าด้านติดกับทุ่งนา มีกลุ่มหญิงสาวชาวบ้านมาหาปู ปลา กบ เขียด เอาสรวงมาชอนกึ่ง เสียงคุยกันดังแวด ๆ บ้าง ชอนกึ่งไปพลาง ชับเพลงไปพลางบ้าง หยอกหยำกันไปพลาง หัวเราะกันไปพลางอยู่ในกลางทุ่งนานั้นบ้าง เสียงนั้นได้เข้ามากกระทบจิตชั้นละเอียดของท่านอย่างแรง เหมือนอย่างที่พระบรมศาสดาตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย! เราไม่เห็นเสียงอื่นแม้สักอย่างหนึ่ง

อันจะยึดจิตของบุรุษตั้งอยู่ได้เหมือนเสียงแห่งสตรี”

จริงอยู่เสียงอื่นไม่อาจแผ่ไปทั่วสรรพวิญญูได้เท่ากับเสียงสตรี ข้อนี้เป็นความจริง แต่สำหรับหลวงปู่ศรีฯ แล้วกายและจิตท่านไม่ได้หวั่นไหวไปตามอำนาจเสียงและกิเลสชั้นหยาบแบบชาวโลกนั้น แต่เสียงนั้นเข้ามากกระทบจิตที่กำลังพิจารณาธรรมชั้นสูง เพราะในขณะภาวนานั้น จิตท่านประหวัดถือเอาเสียงนั้นเป็นนิมิต เสียงสตรีนั้นเข้ามากกระทบถึงจิตข้างใน ท่านจึงตกใจเกิดความกลัว จึงนำความนั้นไปปรึกษาหลวงปู่บัว สิริบุญโณ

หลวงปู่บัว สิริบุญโณ ท่านจึงให้อุบายธรรมว่า “ตอนนี้เสียงสตรีมันเข้าถึงจิตแล้ว ให้นั่งสมาธิแทน อย่าไปเดินจงกรม หยุดการเดินจงกรม นั่งสมาธิเพียงอย่างเดียว อย่ายุ่งเกี่ยวกับสิ่งใด ถ้าจะเดินจงกรม ก็เดินเพื่อพักผ่อนอริยาบถก็เพียงพอ”



- ๑ หญิงชาวอีสาน กำลังชอนกึ่ง
- ๒ พระประธานบนศาลาการเปรียญวัดป่าหนองแสง
- ๓ บริเวณกุฏิเดิมที่หลวงปู่ศรีเคยอยู่จำพรรษา ได้สร้างหลังใหม่ขึ้นมาแทนที่

๑



၁



၂



หลวงปู่ศรี มหาวิโร
ภาพถ่ายเมื่อวันที่
๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๖

จิตบริสุทธิ์หลุดพ้น

ท่านหลวงปู่ศรี เมื่อรับฟังโอวาทจากหลวงปู่บัวแล้ว ท่านจึงตั้งสัจจะว่า “ถ้าจิตยังไม่บรรลุนิพพานที่พึงประสงค์จะไม่ยอมลุกไปจากที่ เราจะยอมตายถวายชีวิตด้วยสัจจะบารมี”

ปฏิบัติคล้ายที่เคยทำมา แต่หนักหน่วงกว่าเดิม โดยท่านนั่งสมาธิอยู่ตั้ง ๕ วัน ๖ คืน แต่ว่าเปลี่ยนอิริยาบถให้ครั้งเดียวเท่านั้น ตั้งแต่เช้ากลางวันไปถึงค่ำ เวลา ๑๒ ชั่วโมง เปลี่ยนครั้งหนึ่ง เปลี่ยนคือขยับขาขึ้นแล้วก็เอนลงเท่านั้น ขาหนึ่งก็วางไว้อย่างเดิม แล้วนั่งต่อไปอีกจนรุ่งสาง จึงยกขาเปลี่ยน หมายความว่าใน ๒๔ ชั่วโมง ยกขาขึ้นเพียง ๒ ครั้ง

จะเป็นจะตายอย่างไรก็ตามก็จะนั่งให้มันได้ ไม่ยอมหนี ลื้ออยู่อย่างนั้น เอาไปเอามา มันก็ยอมเราเท่านั้นแหละ

เอากาเล็ก ๆ ใส่ผ้าเอาไว้จับพอมุมคอกอยู่ นั่น ร้อนก็อยู่นั่นหมด อะไรก็อยู่นั่นหมด ลูแล้วเรื่องกลางคืนกลางวันไม่ได้สนใจ เรื่องหลับนอนไม่ได้สนใจ

ทุกขเวทนาปรากฏปานประหนึ่งว่า “หมดทั้งแผ่นดินทุกขเวทนามารวมอยู่ที่ร่างกาย เราคนเดียว ไม่มีทุกข์อะไรจะเทียบทุกขเวทนาในครั้งนี้ได้ ประหนึ่งว่านรกทั้ง ๘ ขุม มาเกิดมารวมพร้อมกันที่กายใจเรานี้ทั้งหมด ถึงขนาดที่ว่ามันดั่งสะเทือนไปทั่วสรรพางค์ กาย มันร้อนรุ่ม เสียงดัง ตุ๊ก ๆ ตุ๊ก ๆ ตุ๊ก ๆ ตุ๊ก ๆ เหมือนกับเสียงโรงสีไฟโรงสีข้าว มันวิ่งพล่านเราร้อนไปหมด ปรากฏว่าน้องเท้าซ้ายทั้งที่มีเนื้อหนา ๆ ซึ่งเอาขาขวาทับอยู่ ข้างบน เกิดพองขึ้นโตเท่าหัวแม่มือ ร้อนคุกรุ่นเหมือนถูกไฟเผาจนอยู่อย่างนั้น ทุกข์ทรมานแสนสาหัสสุดเหลือที่จะกล่าวพรรณนาได้”

ถึงอย่างไรก็ดี เราก็จำต้องพิจารณาอยู่อย่างนั้น ๆ เพราะอาศัยขันติคือความอดทน นั่งพิจารณาคลี่คลายสังขารส่วนต่าง ๆ จะตายก็ยอมตาย ไม่เสียดายอาลัยในชีวิตซึ่งเป็นสิ่งสมมุติ

พิจารณาวิชาซึ่งเป็นเชื้อของใจให้พาเกิดพาดายวุ่นวายอยู่ไม่หยุดหย่อนพิจารณา ย้อนหน้าย้อนหลัง ข้างบนข้างล่าง ตั้งแต่ต้นจนรอบจิต ด้วยอาศัยสติปัญญาอันแหลมคม ปราดเปรียวว่องไวกระฉับกระเฉง คอยทะลุทะลวงกิเลสซึ่งเป็นเลี่ยนหนามคอยทิ่มแทง จิตไม่รู้จักจบสิ้น

พิจารณาตั้งแต่เข้ายันตึก ตั้งแต่ตึกยันค่ำ จะกี่วันกี่เวลาไม่สนใจในข้าวปลาอาหาร มากกว่าการได้คว้ากิเลสตัวหลอกลวง อันเป็นวัฏจักรวัฏจิต ซึ่งทำให้เจ็บแค้นฝงลึกบาดใจ มาช้านานหาประมาณมิได้ กำลังกายและใจมีเท่าใด ความเพียรกล้ำมีเท่าใดทุ่มลงไป จนหมด ตะลุมบอนกับข้าศึกสงคราม ภายในที่ยังมีเชื้อไฟคือ อวิชชา ถึงจะทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างไรก็ตาม ก็ไม่ลดละการพิจารณาระหว่างอวิชชากับใจ เพื่อให้ปรากฏความจริงคืออริยสัจธรรม อันไม่มีธุลี คือกิเลสปลอมปน

ในที่สุดก็มายุติตรงที่ว่าอวิชชาดับ เกิดญาณหยั่งทราบแน่ชัดว่า จิตหมดการก่อกำเนิด ในภพต่าง ๆ อย่างประจักษ์ใจ โลกธาตุห้วนไหว ธาตุ ๔ ชั้น ๕ ต่างอันต่างเป็นอิสระ อินทรีย์ ๕ อายตนะ ๖ ทำงานตามหน้าที่ของตน ไม่กระทบเพี้ยนให้เป็นทุกข์เหมือนดังแต่ก่อน ดับทุกข์ที่เผาผลาญจิตใจมาช้านานโดยประการทั้งปวง เหลือแต่จิตดวงบริสุทธิ์ล้วน ๆ

สนามเดินรำทำเพลงและเวทีของกิเลสไม่มีอีกแล้ว การทะเลาะบาดหมางลึงเลสงสัย สับสนวุ่นวายในดีและชั่วจบลงแล้ว จิตว่างเปล่าจากกิเลสและการยึดติด เหลือแต่ธรรมชาติรู้ล้วน ๆ เพราะคำว่า “ทุกข์” ได้พ้นไปจากใจโดยสิ้นเชิง

อัครจริยพระพุทธรเจ้าที่พระองค์ทรงสามารถรู้เห็นได้ก่อน อัครจริยพระอริยสาวก ผู้สามารถตามเสด็จพระพุทธรเจ้าได้ อัครจริยธรรมที่ตนเองรู้เห็น ถึงความเป็นอัตตมโน ภิขุ คือ ภิขุผู้มีใจเป็นของตน ไม่ต้องแสวงหาที่พึ่งพาอาศัยอะไรอีกต่อไป





หลวงปู่เสน ปณณาทโร
เคยเป็นเถรติดตาม
หลวงปู่ศรีออกธุดงค์

หายตัวได้เป็นที่น่าอัศจรรย์

หลวงปู่เสน ปณณาทโร เจ้าอาวาสวัดป่าหนองแซงปัจจุบัน ได้เล่าถึงหลวงปู่ศรีด้วยความอัศจรรย์ว่า....

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖-๒๕๐๗ มีพระอยู่ประมาณ ๗ รูป มีหลวงปู่บัว เป็นหัวหน้า อาจารย์กล่อมผิว หลวงพ่อพุทธา อาจารย์จันทา ถาวโร ฯลฯ และสามเถรเสน (ปัจจุบันเป็นพระอาจารย์เสน เจ้าอาวาสวัดหนองแซง)

สมัยผมอยู่วัดป่าหนองแซง หลวงปู่ศรีท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ ถ้ำแก่งฮากกับลูกน้องสามสิบคน เดินมาหาท่านที่กุฏิ หลวงปู่ศรีท่านก็เดินจงกรมอยู่ตรงนั้น ผมก็อยู่ตรงนั้น ถ้ำแก่งฮากและลูกน้องก็อยู่ตรงนั้น

หลวงปู่ก็พูดกับผมว่า “ถ้าถ้ำแก่งฮากมีธูระจำเป็นเราถึงจะคุยด้วย แต่ถ้าเขาไม่มีธูระอะไร ก็ให้เขากลับไปซะ”

ผมก็เลยถามถ้ำแก่งฮากว่า “มาหาหลวงปู่ทำไม มีธูระอะไรหรือเปล่า?”

ถ้ำแก่งฮากตอบว่า “เปล่าไม่มีอะไรหรอก แค่อยากมาเยี่ยมท่านเฉยๆ”

ผมก็เลยบอกไปตามที่ท่านสั่งไว้ว่า “หลวงปู่ไม่ให้พบนะ”

ถ้ำแก่งฮากก็บอกว่า “ถ้าท่านไม่ให้พบก็กลับกันเถอะเรา เสียตายนะมาวันนี้ไม่ได้เห็นท่าน”

แทบไม่น่าเชื่อเลยว่า คนที่เดินมาสามสิบคน ไม่มีใครมองเห็นหลวงปู่เลย ตอนที่เขามา ท่านก็จะยืนนิ่งอยู่เฉยๆ ส่วนผมก็เห็นท่านอยู่ปกติ แล้วก็คุยกันด้วย ไม่น่าเชื่อผมอัศจรรย์ใจมาก สามสิบคนมองไม่เห็น ตาหกลิบตามองไม่เห็น และก็ไม่ได้ยินอะไรเลย แต่ผมมองเห็นหลวงปู่ศรี และก็ได้ยินเสียงท่านปกติ หลวงปู่ท่านหายตัวได้นะ ไม่ธรรมดา มีหน้าข้าพวกเขาก็พากันเดินผ่านท่านไปหาหลวงปู่บัวที่กุฏิ ผ่านไปหมดเลย โดยไม่มีใครเห็นท่านเลย ญาติโยมก็ไปคุยกับหลวงปู่บัว พอคุยเสร็จก็เดินกลับมาผ่านตรงที่ท่านเดินจงกรมอยู่อีก ก็ไม่มีใครเห็นท่านอีก ทุกวันนี้ผมก็ยังอัศจรรย์ใจยังไม่หายเลย

อุตงค์ภูเก้า - ภูพานคำ

เมื่อหลวงปู่ศรี มหาวิโร ท่านประพฤติปฏิบัติสำเร็จถึงอุตมธรรมตามความประสงค์แล้ว ได้ริยธรรมชั้นยอดเป็นอภิมหาอุตมมงคลครองใจเสวยวิมุตติสุขแล้ว

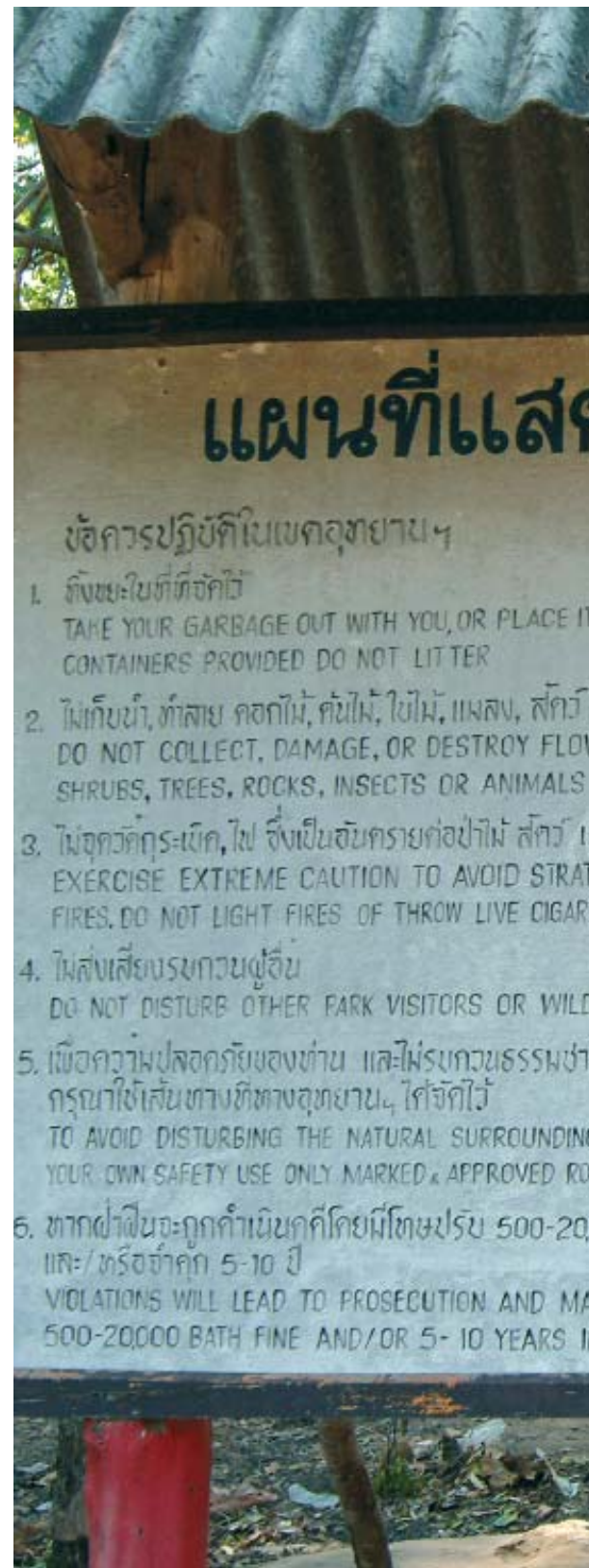
ด้วยเมตตาคิดอันไม่มีประมาณต่อสัตว์โลกที่ยังได้รับทุกข์นอนครวญครางเดือดร้อนวุ่นวายลำบากยากเข็ญที่มีอยู่ดาษดื่น เพราะโลกนี้เต็มไปด้วยกิเลสเกลื่อนแผ่นดินแผ่นฟ้า ท่านจึงเมตตาคือเคราะห์นำธรรมบรรณาการไปแจกแก่สัตว์โลกที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย โดยเฉพาะธรรมนี้เป็นธรรมของจริง ธรรมที่ไม่มีวันบกพร่องขาดแคลน ธรรมที่สิ้นราคะตัณหา ธรรมที่เทวดาและมนุษย์ยอมกราบไหว้ ไปมอบให้แก่ชาวบ้านป่าบ้านเขา ซึ่งเคยมีคุณูปการต่อท่านในยามยากเมื่อคราวออกอุตงค์

ในคราวนี้ท่านและศิษย์ติดตามอีก ๒ รูป เดินดุ่มมุ่งตรงป่าดงใหญ่ ภูเขาตดเลี้ยวเคี้ยวคด มีเงื้อมถ้ำ เงื้อมผา สัตว์ป่าอาศัยอยู่มากและวิเวกวังเวง เป็นทางสัญจรที่บรมศาสนดาทรงยกย่องว่าเหมาะสำหรับสมณศากยบุตรที่สละโลกไม่คลุกคลี **จุดมุ่งหมายคือ “ยอด (สูงสุด) ของภูเก้า - ภูพานคำ”** ในบริเวณภูเก้ามีสถานที่ให้ท่องเที่ยววิเวกมากมายเหมือนตลาดใหญ่แห่งมรรคผลนิพพานที่สานุศิษย์ผู้ติดตามจะได้ลิ้มรสบ้าง เช่น ภูชั้น ภูรวก ภูฮัง ภูเมย และมีถ้ำอยู่โดยรอบคือ ถ้ำเสือตก ถ้ำมดง่าม ถ้ำพลาญไซ ถ้ำสามตา ถ้ำจันได ถ้ำหามต่าง และถ้ำเล็กถ้ำน้อยอีกมากมายเป็นที่สกุสสนานเพลิดเพลินสำหรับพระผู้พิจารณาธรรม

ในระหว่างทางที่ท่านเดินอุตงค์นั้น ผ่าน**บ้านโสกก้านเหลือง บ้านเล่าข้าว เข้าป่าอุทยานดาดโตน** เมื่อถึงบ้านดงบากพระที่ติดตามรูปหนึ่งชื่อว่า หลวงพ่อพุทธา ขอลากลับเนื่องจากเดินไม่ไหว เพราะอากาศร้อนอบอ้าวในฤดูแล้งเดือนมีนาคมถึงเมษายน

ท่านจึงไปกับพระติดตามเพียงรูปเดียว (พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุณโณ) ผ่านบ้านดงบากซึ่งเป็นป่าเขา มีบ้านเพียง ๒ - ๓ หลัง อาศัยภิกขาจารย์บิณฑบาต พอยังอัตตภาพให้เป็นไป แล้วเดินต่อไปยัง**บ้านวังมนต์ ตำบลโคกม่วง อำเภอโนนสังข์ จังหวัดหนองบัวลำภู** ซึ่งเป็นหมู่บ้านอยู่กลางดง มีประมาณ ๑๐ หลังคาเรือน

ท่านและศิษย์ได้ยบยั้งและเข้าพักปฏิบัติที่ถ้ำจันได และต่อไปยังถ้ำหามต่าง อันเป็นถ้ำที่ลือชื่อในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่เกรงกลัวของชาวบ้านแถบนั้นเป็นอย่างยิ่ง



แผนที่ตั้งอุทยานแห่งชาติภูเก้า-ภูพานคำ

สัญลักษณ์ต่างๆ



หมู่บ้าน



ที่ทำการ



วัด



บ้านพักเจ้าหมื่น



น้ำตก



ยอดภู



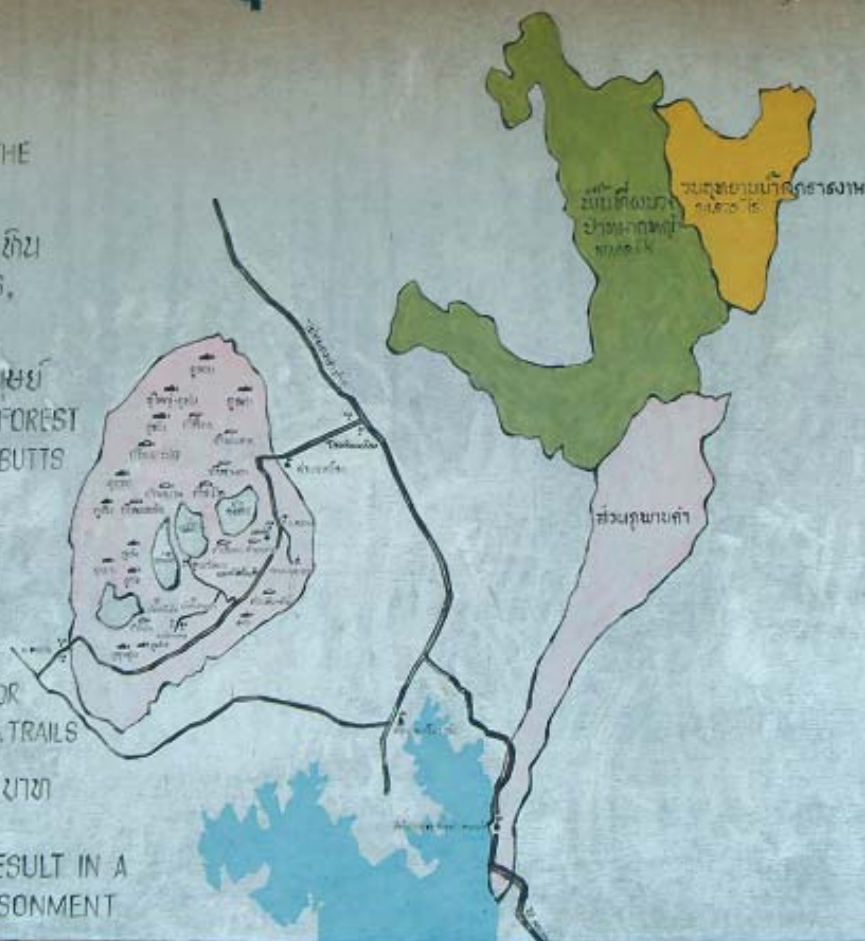
รอยเท้าโคโยเตอร์



ทอยหิน



ถ้ำ



พื้นที่ประกาศ 322 ตารางกิโลเมตร หรือ 201,250 ไร่

แยกเป็น
1. ส่วนภูเก้า 165 ตารางกิโลเมตร 103,125 ไร่
2. ส่วนภูเก้า-ภูพานคำ 72 ตารางกิโลเมตร 45,000 ไร่
3. ส่วนช้างเข้ 85 ตารางกิโลเมตร 53,125 ไร่

ถ้าหากต่างและเรื่องราวอันน่าสะพรึงกลัว

“ถ้าหากต่าง” แห่งนี้ มีเรื่องราวมากมายที่หลวงปู่ศรีและพระอาจารย์ทองอินทร์เล่าให้ฟัง แต่ผู้เขียนบันทึกเพียงส่วนเดียวเพื่อไม่ให้เนื้อความเฟือ

“สถานที่แห่งนี้อุดมด้วยธรรมชาติและทิวทัศน์ มีลานหินลาดสุดสายตา ต้นจำปา (ลีลาวดี) เก่าแก่หลายต้นแสดงถึงความเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มีบ่อน้ำตามหินลานลาดเป็นแอ่ง ๆ หอยทะเลกลายเป็นหินอายุนับล้านปีติดฝังอยู่ตามโขดหินทราย มีต้นสลักไดชูดอกแดงสลอน อีกทั้งต้นไม้ใหญ่เป็นทิวตามแนวเขา

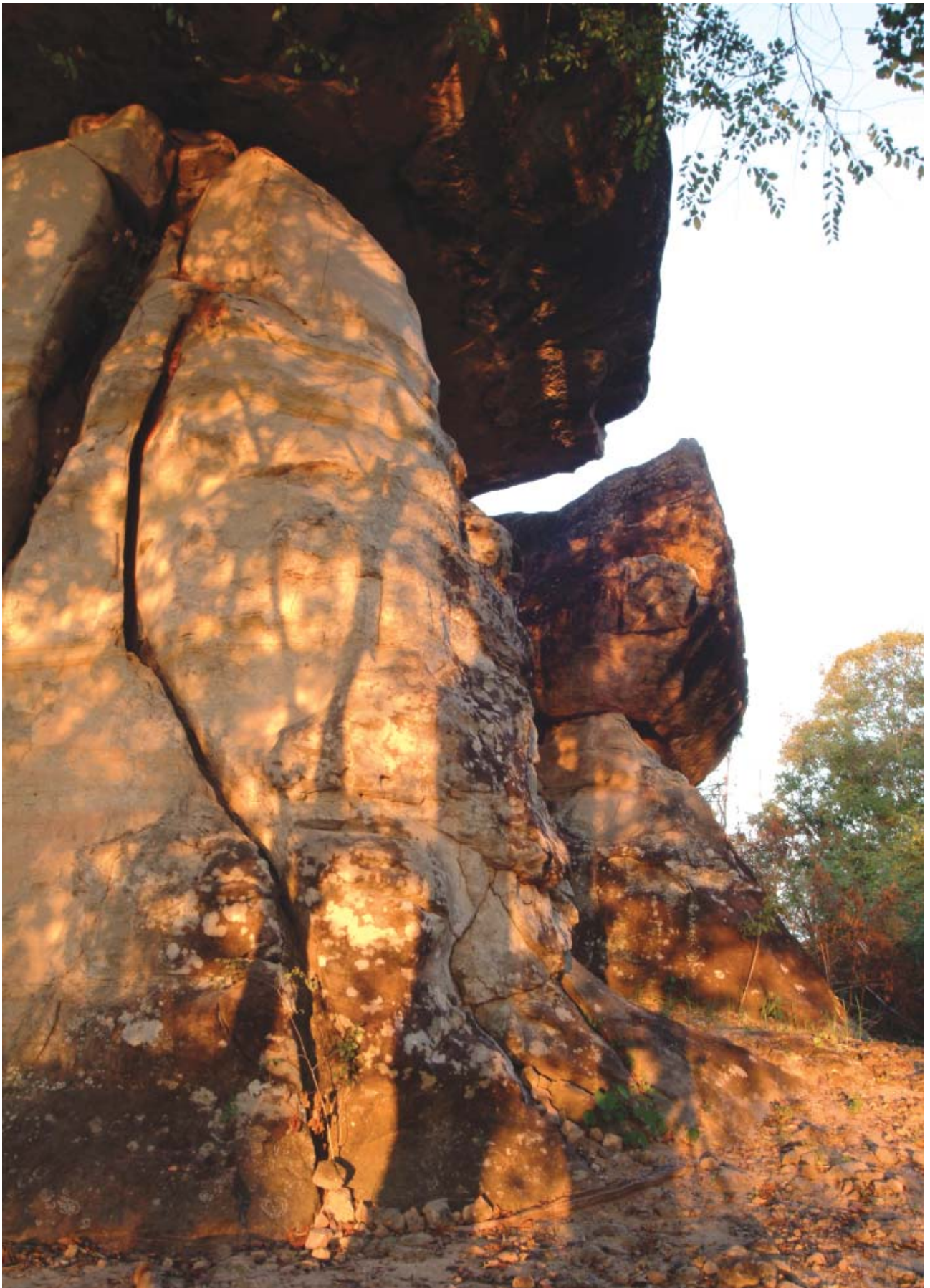
และที่สำคัญคือ มีแท่งหินใหญ่อันเสมือนเสาอันมหึมา ๒ แท่ง หาม (รองรับ) แผ่นหินทรายใหญ่ที่วางอยู่ด้านบนตั้งเทพนมไว้ แผ่นหินที่วางอยู่ข้างบนนั้นมีน้ำหนักเป็นร้อยตัน ก็หักครึ่งลดระดับกันลงมาเล็กน้อย มองดูน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

ลักษณะที่แท่งหินทรายหามกันอยู่และมีระดับที่ต่างกันนี้เอง ชาวบ้านจึงเรียกว่า “ถ้าหากต่าง”

ด้วยความศักดิ์สิทธิ์และทัศนียภาพอันสุดวิเศษนี้เอง หลวงปู่ศรีจึงหยุดพักวิเวกอยู่ในที่แห่งนี้เป็นเวลานานกว่าที่อื่น ท่านพักอยู่สบายด้วยวิหารธรรม และดื่มด่ำอมฤตรสอันเป็นทิพย์ และโปรดปรานสัตว์จุตภพ ทวิบาท ภูตผี ตลอดจนพวกกายทิพย์ที่มีอยู่มากมาย

ณ ถ้าหากต่างนี้ มีเรื่องราวให้เล่ามากมาย ทั้งหมดเป็นเรื่องจริงและเหตุการณ์จริง ที่





แสงอาทิตย์ยามเช้าที่ทอดผ่านยอดไม้ ปรากฏเป็นแสงและเงาที่งดงามบนแผ่นหิน



๑ ทางเดินจรม

๒ บ่อน้ำธรรมชาติที่อยู่ด้านล่างของถ้ำหมต่าง

ชาวบ้านป่าแห่งนี้ประสบพบเจอและเกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน แต่ละเดือน แต่ละปี เมื่อก่อนชาวบ้านแถบนี้ไม่มีที่พึ่งจึงนับถือภูตผี บูชาเทวดา ปฏิบัติตามบรรพชนคนรุ่นปู่ย่าพาท่า ส่วนคนผู้ไม่นับถือสิ่งเหล่านี้มีอันต้องเป็นไปต่าง ๆ นานา ผู้ไม่นับถือจึงหวาดผวาทันหน้าไปบูชาผี เพื่อความอยู่รอดของตนและครอบครัว โดยสรุปคือพวกเขานับถือผีมากกว่านับถือพระ

สาเหตุเพราะอะไร? เพราะว่าผีรู้ดีกว่าพระ พระดีหรือไม่ดีผีรู้หมด

ฉะนั้นพระกรรมฐานรูปแล้วรูปเล่าที่จิตและธรรมยังไม่แกร่งกล้า ต้องมาพบจุดจบอันน่าอดสู เช่นมาผูกคอตายบนต้นจำปา (ลีลาวดี) หน้าถ้ำบ้าง เป็นบ้าเสียสติไปบ้าง

พระกรรมฐานบางรูปบำจนถึงขั้นที่ว่า แก้วผ้าวิ่งไล่กอดญาติโยมจากถ้ำหมต่างเข้ามาถึงหมู่บ้าน จนชาวบ้านวิ่งหนีกันกระเจิดกระเจิง

บางรูปมาบิณฑบาตบอกให้ญาติโยมชาวบ้านรีบพากันไปที่วัด ไปเก็บเอาทองคำธรรมชาติเหลืองอร่าม ร่วงหล่นอยู่เต็มพื้นดินกองพะเนินเทินทึกเลย ผู้ใหญ่บ้านก็รีบพาญาติโยมชาวบ้านหน้าตาตื่นวิ่งขึ้นไป ขึ้นไปก็ไม่เจออะไร ช่วงหลังอาการบ้าของพระเริ่มหนัก บอกว่าตรงนี้มีไหเงิน ตรงนั้นก็มีไหทอง เริ่มเลอะเลือนออกทะเลเป็นลิเกโชว์เดี่ยวขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดพระรูปนั้นก็ตาย

ไม่เฉพาะพระเท่านั้น แม่หมอดีหมอธรรมที่ว่าแน่ ๆ เดินทางเพื่อมาพิสูจน์ มาชักชวนคนในหมู่บ้านชื่อพ่อใหญ่ใจ เพื่อไปขุดหาของดีที่อยู่ใต้หินด้านล่างถ้ำพากันขุดลึกมาก สุดท้ายตัวเองและลูกสาวก็เป็นบ้า รักษาไม่หายจนกระทั่งทุกวันนี้ ส่วนหมอดีก็วิ่งหนีทางจุกตูด วิ่งไปแล้วเห็นแผ่นหินกลายเป็นแผ่นน้ำก็พยายามแหวกพยายามว่าย หัวทางกลางตัวถลอก

ปอกเปลือกแทบดูไม่ได้ ภาษาอีสานเขาเรียกว่า “ลอยบก” คือ ลอยแบบไม่ต้องมีน้ำ พอลอยบกเสร็จแล้วยังวิ่งเข้าป่าเข้าพงดงลึกหายลับไปกับตา ในที่สุดเข้าป่าหายไปแล้วไม่มีใครรู้ว่าถึงตอนนี้หมอธรรมหมอผีคนนั้นหยุดวิ่งหรือยัง หรือว่ายังวิ่งอยู่ไม่หยุดจนถึงทุกวันนี้ ก็ไม่มีใครอาจทราบได้

และอีกเหตุการณ์หนึ่ง พ่อใหญ่ชวนกับลูกสาวชื่อว่าดอกไม้ สองพ่อลูกนี้พากันไปต้มเหล้าอยู่ข้างถ้ำนั้น บริเวณนั้นจะมีบ่อน้ำซึ่งตั้งอยู่ด้านล่าง เวลาสองคนนี้ต้มเหล้า น้ำขี้เหล้าก็จะไหลลงไปทำความสกปรกให้กับบ่อน้ำนั้น ซึ่งพระกรรมฐานท่านก็ใช้เมื่อพระฝากให้คนไปบอกให้หยุด สองพ่อลูกนั้นไม่ยอมเชื่อ วันหลังก็ไปต้มเหมือนเดิม สุดท้ายก็ตายทั้งสองคนพ่อลูก

พระเถรและผู้คนที่ขึ้นไปปฏิบัติธรรม ณ ที่นี้ เหมือนต้องมนต์ขลัง ผู้ปฏิบัติดีมีศีลธรรมอันงาม ก็จะอยู่ดีมีความสุขเจริญในธรรม ส่วนพระผู้มาปฏิบัติไม่ดีศีลธรรมต่างพร้อย ก็จะพานพบจุดจบอย่างน่าอนาถ ดังที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น จนชาวบ้านขนานนามหมู่บ้านนี้ว่า “บ้านวังมนต์”



ท่านอาจารย์ทองอินทร์ นำคณะศิษย์ไปชมความอัศจรรย์ของถ้ำทามต่าง





แท่งเสาหินใหญ่แม่เหิมา ๒ แท่ง รองรับแผ่นหินทรายใหญ่ที่วางอยู่ด้านบนซึ่งหักครึ่ง โดยมีระดับที่ต่างกัน จึงเรียกว่า หามต่าง

หลวงปู่ศรีเทศน์สอนผีปู่หลุบเจ้าแห่งผี

หลวงปู่ศรีท่านเมตตาเล่าเรื่องนี้ไว้ว่า..

...แถบภูเก้า อำเภอนโนนสังข์ จังหวัดหนองบัวลำภู ผีปู่หลุบซึ่งเป็นเจ้าแห่งผี (ผีปู่หลุบ คือ ผีตาโบ๋ ดวงตาเท่ากับดวงไฟรถยนต์และตานี้ก็โบ๋เข้าข้างใน) เขามีอาณาเขตปกครองผีทั้งหมดตั้งแต่ภูเก้าถึงภูพานคำ เมื่อมีพระกรรมฐานเที่ยวไปในแถบเทือกเขานี้ ผีปู่หลุบก็มักจะทดลองภูมิจิตภูมิธรรมทันที

ณ ถ้าหากต่าง บ้านวังมนต์ พอพระเข้ามาอยู่ เขาก็มาทดลองทันที ถ้าจิตเราไม่ถึง เขาจะไล่หนีไม่ให้อยู่ มีหญิงคนหนึ่งชื่อว่า “ยายเลิง” เป็นนางเทียม (ร่างทรง) ของผีปู่หลุบ ผีปู่หลุบเมื่อเข้าสิงแล้วนางเทียมพูดว่า “เฮ้ย! พระมาอยู่นั้นไม่ใช่พระหรอก ผัวเหลืองห่อตอเลยๆ ไส่หนีชะอย่าไปใส่บาตรให้มันกินนะ” นางเทียมใช้วาจาเบียดเบียนพระอย่างนี้บ่อยๆ พระบางองค์ไม่ได้ฉันข้าว พระบางองค์ถูกไล่หนี เพราะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ บางองค์ถูกยายเลิงที่ผีปู่หลุบเข้าสิง ออกปากจะเตะจะต่อย เพราะพระเหล่านั้นมีความไม่ดี ผีเขาจะจะไปคุยไม่ว่า ตัวดีไม่ได้ ผีเขาจะจิตใจหมดแล้ว นี่ต้องเอาพลังจิตสู้

ถ้าเรามีพลังจิตจะมาแบบไหนไม่กลัว พอพระจะเทศน์เมื่อไร เขา (ผีปู่หลุบ) จะเทศน์ก่อนทันที พระเทศน์ภาษาบาลี เขาก็แปลไปได้เลย พระเทศน์รู้เขาไม่ได้สักที เลยมาอ่อนวอนเราว่า “ครูบาอาจารย์ครับ...ช่วยหน่อยเถอะ จะเทศน์ที่ไรเขาเทศน์ก่อนทุกที” ตลอดพรรษาไม่ได้เทศน์สักที อีกองค์หนึ่งสิบเอ็ดพรรษา ก็เทศน์ไม่ได้ เขาเทศน์ก่อนทุกที

เราก็เลย ว่า “เออ!...แบบนี้ยากเจอเหมือนกัน” พอถึงวันพระมีคนมามาก พอฉันจังหันแล้วเราก็เทศน์ทรมานหนักๆ เลย เมื่อเทศน์เสร็จเราจึงถามยายเลิง (ร่างทรงผีปู่หลุบ) ว่า “องค์ที่นั่งอยู่ตรงนี้จิตใจเป็นยังไง?” (หมายถึง องค์หลวงปู่เอง) แกก็บอกว่า “องค์ที่ นั่งอยู่นี้ดีมาก



- ๑ ได้เห็นเป็นที่ฉันจังหันของหลวงปู่ และทรมานยายเลิง
- ๒ ทางเดินจงกรมหลวงปู่ศรี



สมบุญหรือพินทุผลไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง อยากได้อะไรก็ได้ อยากได้เงินได้ทอง ไหเงิน ไหทอง ทุกอย่างได้หมด ถ้าอยากได้ ฉันจะบอกวิธีให้”

เราก็บอกว่า “ทรัพย์สินในดินสินในน้ำซึ่งเป็นสมบัตินอกกายเหล่านั้น เราไม่ปรารถนาหรอก เพราะเรามีทรัพย์ภายใน คืออริยทรัพย์ที่พระพุทธเจ้าทรงอบรมสั่งสอน ซึ่งเป็นของที่ดีกว่า เลิศกว่า ประเสริฐกว่า โจรमारที่ไหน ก็มาขโมยฉกลักเอาไปไม่ได้ ไม่ต้องเอามาขุดฝังซุกซ่อนหรือฝากธนาคาร เป็นเปรตผีบ้าเฝ้าขุมทรัพย์นั้นเลย คนที่มีหลักใจเป็นหลักทรัพย์รวยสมบัติ คือความดีอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ไม่จนตรอกไม่มีจน ส่วนคนที่ถือมั่นยึดมั่นบ้าสมบัติว่านั่นก็ของๆ เรา นั่นก็สมบัติข้าวของ เงินทอง ลูกเมีย วัวควาย ที่ดิน ไร่นา กาไก่ อะไรๆ ในโลกนี้ทั้งหมดทั้งที่เป็นของตนและทั้งที่มีใช้ของตน ก็ตู่เอาว่าเป็นของๆ เรา ใจมันร้องอยู่อย่างนั้นตลอด

โยมเอ๋ย.. อย่าว่าแต่สิ่งเหล่านี้มิใช่ของๆ เราเลย ร่างกายเราแท้ๆ มันยังไม่ใช่ของๆ เรา สุดท้ายก็ต้องทิ้งเป็นเถาถ่านไปด้วยกันทั้งนั้น กุศลธรรมคือความดีต่างหาก ที่เป็นทีพึ่งที่ถาวรแก่เราได้ อย่างอื่นหลอกลวงตมตุนเราให้เปลืองตัวเสียเวลา นอนเพื่อฝันบ้าบออยู่ในหมอนรักทั้งนั้นแหละ สำหรับพระแล้วจะเคลื่อนที่สมบัติเงินทองข้าวของที่เป็นสมบัติของแผ่นดินไม่ได้ มันผิดพระธรรมวินัย ท่านปรับอาบัติ”

เมื่อยายเลิงได้ฟังธรรมเทศนาตั้งแต่สามโมงเช้าจนกระทั่งบ่ายนี้แล้ว ใจยอมสยบในธรรม แก่ลุกขึ้นนั่งท่าเทพพนมกราบแล้วกราบเล่า กราบไปมือข้างหนึ่งก็ปาดน้ำตาที่นองหน้าไปร้องไห้ซิกๆ แล้วก็เป็นผู้สงบเสงี่ยมหนึ่งหนึ่ง เหมือนสัตว์ร้ายถูกทรมานให้หายพยศ แถมยังถูกฝึกให้ใช้งานได้ตามปรารถนา มันจะดูและน่าสงสารสักปานใด

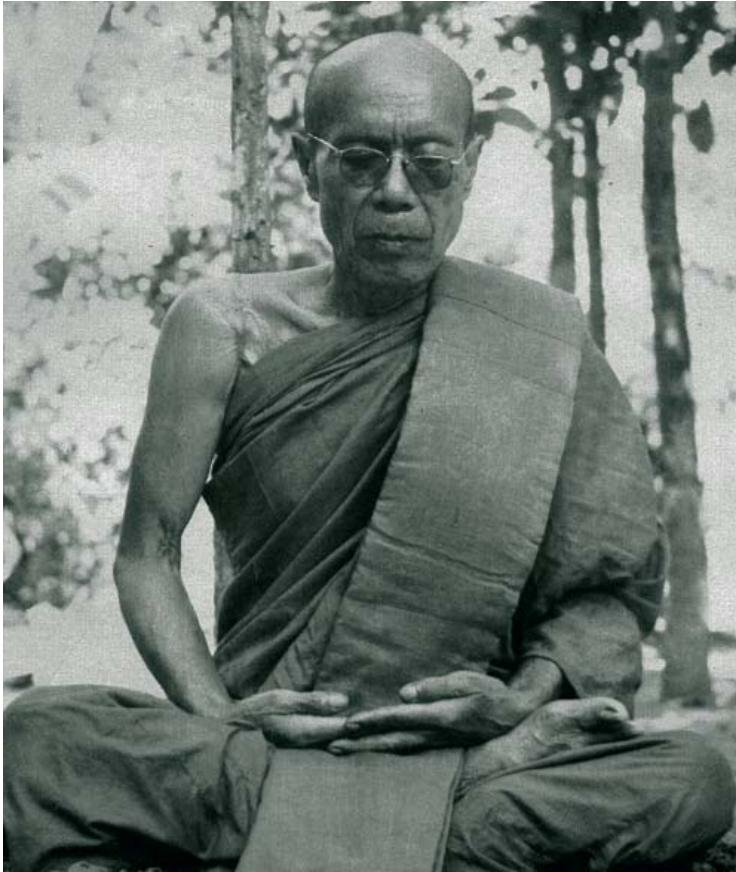
คนทั้งหลายเห็นแก่งัณนังนานสองนานไม่กระดุกกระดิก เหมือนตอไม้ที่ตายแล้ว ต่างพากันห้ามแกลงจากภูเขากลับบ้าน เพราะกลัวแกลงตาย

ตั้งแต่นั้นมายายเลิงมาศึกษากับเราทุกๆ วันพระ มาศึกษาเรื่องจิตเรื่องใจ แยกจะคุยกับผีเจ้าที่ก็ได้ และรู้เรื่องจิตใจของคนอื่นหมด พระองค์ไหนจิตใจเป็นอย่างไรเรารู้หมด

หลังจากนั้นคนละแวงนั้นจึงเกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างจริงจัง เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ รู้จักทำบุญตักบาตร ไหว้พระสวดมนต์ ซึ่งแต่ก่อนพระไปบิณฑบาตได้แต่ข้าวเปล่าๆ มาบัดนี้ บางวันก็ได้กล้วยลูกหนึ่งบ้าง ได้ปลาร้าห่อหมกบ้าง ได้ห่อหมกเขียดตะปาดบ้าง บางวันโชคดีหน่อย ก็ได้น้ำพริกแจ่วเข็ญ ที่เรียกว่า “แจ่วเข็ญ” คือเขาทำจากข่าแห้งหั่นโขกคลุกใส่พริก บางวันก็ได้ถั่วลิสง ได้น้ำอ้อยหนึ่งก้อน ได้กล้วยดิบ เราจึงพิจารณาฉันบนก้อนหิน ส่วนพระ (อาจารย์ทองอินทร์) นั่งข้างล่าง มีอะไรก็ฉันแค่นั้น อาหารการฉันเพียงแค่นี้ก็ถือว่าบริบูรณ์มากแล้วในสายตาของธรรม

แถบนี้ในสมัยนั้นยังเห็นช้างอยู่มาก ช้างมักจะมาเล่นน้ำ เวลาจะใช้น้ำก็ต้องรองจนน้ำใส บางทีฉันข้าวต้องปีนขึ้นไปฉันบนก้อนหิน เพราะช้างมันมาก่อวณ เราได้พักอยู่ที่ภูเก้านี้เป็นเวลา ๒ เดือนกว่า





๑ พระอาจารย์จันทร์ เขมปตฺโต

๒ ทักขิณภาพนฤเวียง

จากภูเก้า - ภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

ท่านพระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญโญ ซึ่งเป็นผู้ติดตามรุดงค์กับหลวงปู่ศรีได้เล่าการรุดงค์ในช่วงนี้ว่า..

“ย่างเข้าฤดูฝน ปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๖ ได้ลงจากภูเก้า มาอำเภอนโนนสังข์ ผ่านอำเภอกิริยบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู เดินรอนแรมอาศัยชาวบ้านป่ามิทหาจารผ่านเรื่อยมา ซึ่งถือว่าไกลมาก ผมก็ถือบาตรให้หลวงปู่ ท่านก็แบกกลด สะพายย่าม และกระตักน้ำเอง ท่านเดินเร็วมาก มีฝนตกเล็กน้อยสิ่งสราสตร์เริ่มจะซุกซม ใช้เวลาเพียงไม่กี่วันก็ทะลุถึงเทือกเขาภูเวียง เดินต่อไปยังวัดป่าภูเวียง อำเภอกุเวียง จังหวัดขอนแก่น

จากนั้นเข้ากราบคารวะและพักอยู่กับท่าน**พระอาจารย์จันทร์ เขมปตฺโต** ศิษย์รุ่นใหญ่ของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ท่านพระอาจารย์จันทร์ เขมปตฺโต แนะนำว่า

“ให้พวกท่านขึ้นไปถ้ำกวาง ถ้ำพระ เป็นที่สงบสงัด สบายะ เพราะผมเคยไปอยู่วิเวกภาวนาจำพรรษามาแล้วในปี ๒๔๙๘ ทุกอย่างดีหมด เสียอย่างเดียวที่ “ผี” ดุมาก”

เมื่อหลวงปู่ศรีได้ยินคำว่า “ผีดู” เท่านั้น ก็ปรารภจะขึ้นไปถ้ำกวางและถ้ำพระในทันที

หลังจากนั้นหลวงปู่ศรีจึงเดินทางต่อไปยังบ้านโนนสวรรค์ บ้านหินล่อง ขึ้นไปพักถ้ำพระ ถ้ำกวาง เขิงเขาภูเวียง เมื่อท่านมาถึงสถานที่แห่งนี้เกิดความพอใจในสัปปายะ เพราะเป็นสถานที่สงบห่างไกลจากหมู่บ้านพอสมควร และที่สำคัญจะมีผีเป็นเพื่อนคุยคลายเหงาในเวลาค่ำคืน





หลวงปู่คำดี ปภาโส

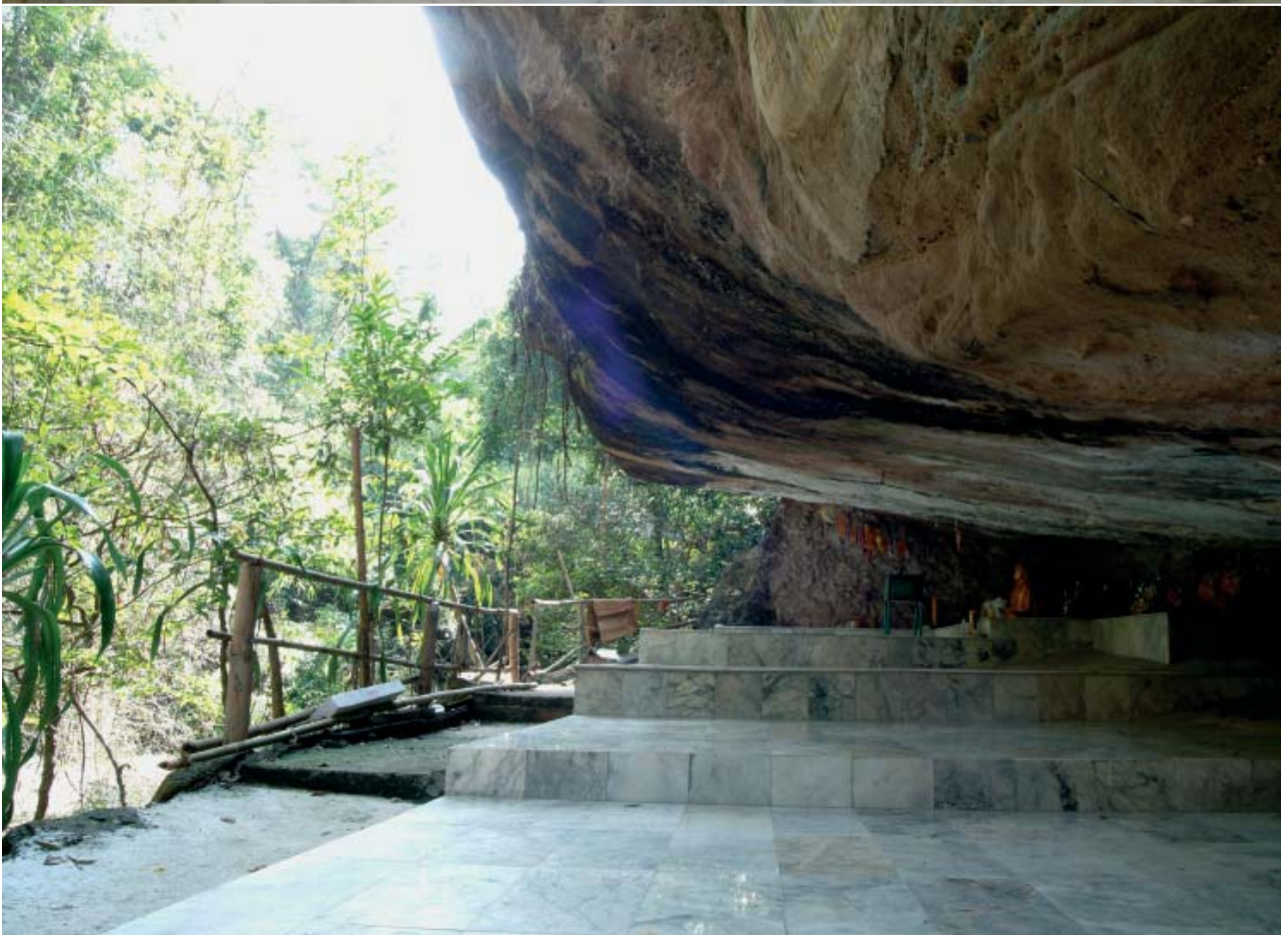
ถ้ากวางและถ้าพระ

ขอเล่าเรื่องความเป็นมาของถ้ากวางและถ้าพระ สถานที่แห่งนี้ห่างจากภูเวียง ๑๕ กิโลเมตร ห่างจากขอนแก่น ๘๓ กิโลเมตร

ถ้ากวาง ตั้งอยู่ด้านทิศใต้ของภูเวียง มีสายน้ำจากเทือกเขาภูเวียงไหลผ่าน มีถ้ำ ชะง่อน ผา ลานหินลาด ไซดหิน มีป่าไม้และสัตว์นานาชนิด เช่น เก้ง กวาง หมู หมูป่า และเสือ เป็นต้น

ถ้าพระ มีลำธารไหลผ่าน ภายในถ้ำมีพระพุทธรูปโบราณ เหตุที่ชื่อว่า “ถ้าพระ” เพราะในสมัยก่อนมีพระพุทธรูปสัมฤทธิ์หลายองค์ และพระพุทธรูปแกะสลักด้วยไม้และหิน เป็นวัตถุมงคลที่ล้ำค่า นอกจากนี้ยังมีหนังสือโบราณเก่าแก่หลายฉบับ ถ้ำแห่งนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เก่าแก่ของชาวภูเวียง ในฤดูกาลต่างๆ ชาวอำเภอภูเวียงนิยมมาทำบุญและสักการะมิได้ขาด

ในปีพุทธศักราช ๒๔๘๑-๒๔๘๖ สถานที่แห่งนี้**หลวงปู่คำดี ปภาโส** สมัยท่านเป็นพระหนุ่มเคยจาริกธุดงค์มาจำพรรษา ท่านได้อบรมญาติโยมแถบนั้นให้เกิดความเชื่อความเลื่อมใสในพระศาสนาและมีความเข้าใจในวัตรปฏิบัติของพระป่าเป็นอย่างดี อุปนิสัยของท่านท่านเป็นพระเถระผู้ใหญ่วิถีวิปัสสนาธุระ มีพรรษาไล่เลี่ยกับหลวงปู่หลุย จันทสาโร และหลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านทั้งสามเคยไปฝึกวิปัสสนาธุระกับท่านพระอาจารย์สิงห์ ขนดะยาโม ท่านพระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล ที่จังหวัดขอนแก่น นิสิยหลวงปู่คำดีชอบเจริญสมณธรรมในถ้ำ ภูเขา ชอบปกครองพุทธบริษัท ฉะนั้น ท่านจึงมีลูกศิษย์ลูกหามาก นิสิยสุขุม พุทธบริษัทชอบท่านนัก แม้ท่านจะเคลื่อนไปสู่จังหวัดใด อำเภอไหน ตำบลไหน ท่านทำอัตถประโยชน์และปรมาตถประโยชน์มาก บรรดาข้าราชการพ่อค้าพาณิชย์ตลอดชาวไร่ชาวนานิยมท่านมาก เพราะฉะนั้นการก่อสร้างของท่าน แม้มีจำนวนมากๆ สำเร็จได้เป็นอย่างดี



ถ้ำพระ ภูเวียง





๑	๓
๒	

๑ กุฏิสงฆ์ที่ถ้ำกวาง

๒-๓ เเพงหินที่พระอาจารย์อินทร์ กตปุณโญ พักในคราวอุปฐากหลวงปู่ศรีที่ถ้ำพระ ภูเวียง

โปรดผีเปรต

เมื่อหลวงปู่ศรีท่านมาพักอยู่ที่ถ้ำพระ
นี้ ชาวบ้านทั้งหลายต่างก็ดีใจและวิงวอนว่า
“ท่านอาจารย์...โปรดช่วยเมตตาหน่อย
โปรดกรุณาปราบเปรตตัวร้าย ที่มักไป
หลอกหลอนและก่อวุ่นชาวบ้านอยู่เสมอ
ห้อยโหนบนต้นไม้ให้ชาวบ้านเห็นบ้าง
เดินลากเท้าไปตามถนนบ้าง ทำให้ชาวบ้าน
กลัวกันจนขี้หัดตกหาย”

ในตอนเย็นวันนั้นเอง ท่านนั่งสมาธิ
พิจารณาธรรมบริเวณลานหินลาดใต้ต้น
จำปา ไม่ห่างจากถ้ำพระมากนัก พิจารณา
ดูผีเปรตตัวนั้นว่า พอจะแผ่เมตตาโปรด
ได้บ้างไหม อีกไม่นานก็มีเสียงค่อยๆ ไกล
เข้ามา ๆ กลายเป็นสายลมพัดวูบ ๆ ผ่าน
ต้นไม้แถบนั้นเสียงดังครืน ๆ ๆ

ในที่สุดเปรตนั้นก็แสดงตัวปรากฏใน
สมาธิธรรมของท่านอย่างประจักษ์ ประ
หนึ่งว่า “นั่งสนทนากันอย่างคนเราธรรมดา”

ท่านได้ถามว่า **“เจ้าชื่อว่าอะไร? ที่
ต้องมาเกิดเป็นเปรต เสวยทุกข์เวทนาอัน
ร้ายกาจเห็นปานนี้ เพราะกรรมอันใด”**

เปรตนั้นตอบว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญทุกข
ข้าพเจ้าชื่อว่า “บั๊ก (นาย) พรหม” เป็นนาม
ตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าหนึ่ง
ของข้าพเจ้าถูกไม้ทับจึงเป (แบน) คนทั้ง
หลาย จึงเรียกชื่อข้าพเจ้าตามกิริยาที่เดิน
ขาเกและเท้าที่เป (แบน) ว่า **“บั๊กพรหม
ตีนเป”**

ส่วนเหตุที่ข้าพเจ้าต้องมาเกิดเป็นเปรต
นั้นเพราะว่า ในปี พ.ศ. ๒๔๖๕ ข้าพเจ้า
และพวกประมาณ ๑๐ คน มาขโมยพระ
พุทธรูปทองสัมฤทธิ์อันเป็นพระประธาน





ลานหินที่ถ้ำพระที่หลวงปู่ศรีได้พบเปรต "บั๊กพรหมดินแป"

ในถ้าพระ พวกข้าพเจ้าพยายามยกพระพุทธรูปจากที่ประดิษฐาน แม้จะพยายามช่วยกัน ยกช่วยกันหามพระพุทธรูปสักเท่าใด พระพุทธรูปก็หายับเขยื้อนไม่ จะช่วยกันใช้ไม้จี้ดักก็ หาเคลื่อนที่ไม่ได้ ประหนึ่งว่าเป็นเสาหินแข็งที่บด พวกเราหมดปัญญาที่จะขโมยเอาไปได้ จึง ได้แต่นั่งถอดถอนใจ

พวกเราจึงปรึกษากันว่า ควรที่เราจะนำรูปเทียนมาสักการะขอมาทอนเสียก่อน แล้ว อาราธนาหามันไปยังสถานที่อื่น เมื่อพวกเราได้ทำอย่างนั้นแล้ว พระพุทธรูปเคลื่อนที่ไป อย่างง่ายดาย

ถึงพระพุทธรูปจะศักดิ์สิทธิ์เพียงใด แต่ด้วยโลภเจตนาบังตาและกิเลสบังใจอย่างมืดมิด พวกเราก็หาศรัทธาเลื่อมใสและเกรงกลัวต่อบาปกรรมนั้นไม่

เมื่อพวกเราหามพระพุทธรูปออกไปนอกเขตเทือกเขาภูเวียง จึงได้หยุดอยู่ที่บริเวณป่า แห่งหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันนี้ชนทั้งหลายเรียกว่า “โคกฆ่าพระ” พวกเราก็แสดงสันดานบาปหยาบ ซ้าออกมา ด้วยพากันทำลายองค์พระพุทธรูปด้วยมีดขวานและเลื่อย ด้วยหวังว่าจะนำทอง จากองค์พระไปขายเพื่อนำเงินไปเลี้ยงชีพ ถึงแม้พวกเราจะฟันหุบและเลื่อยสักเท่าไร พระพุทธรูปนั้นก็หามบุสลายไปไม่

เมื่อพวกเราหมดปัญญาจะเอาทองจากองค์พระได้ จึงอธิษฐานจิตว่า

“ขอให้ข้าพเจ้าตัดเศียรพระและตัดองค์อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของพระได้สำเร็จเถิด พวก ข้าพเจ้าจะขอเกิดเป็นมนุษย์ชาตินี้เพียงชาติเดียวเท่านั้น”

เมื่อสำเร็จคำอธิษฐาน ในที่สุดก็สามารถทำลายพระพุทธรูปได้ตามใจหวัง ต่างคนก็ ต่างตัดต่างเลื่อยด้วยความสะดวก จึงได้นำทองไปขายแบ่งกันเลี้ยงชีพ ต่อมาพวกเรา



-
- ๑ บ่อน้ำสมัยหลวงปู่ศรี มาเที่ยวรดตงค์ ต้อง เดินจากเขามาตักน้ำ ระยะทางประมาณ ๒ กิโลเมตร
 - ๒ ศาลาหอฉันที่ ถ้าพระ ภูเวียง



ทั้งหมดได้ถูกเจ้าหน้าที่จับได้ ภายหลังเมื่อสิ้นชีพแล้ว ไปเกิดในอบายภูมิเป็นเปรตเสวย
ผลกรรมมาเฝ้าถ้ำแห่งนี้ และเที่ยวหลอกหลอนขอส่วนบุญชาวบ้านเป็นเนืองนิตย์

“ข้าแต่ท่านผู้ทรงพรต ข้าพเจ้าลืมกราบเรียนท่านอีกเรื่องหนึ่งว่า เมื่อครั้งเป็นมนุษย์
ข้าพเจ้าเป็นคนใจร้าย มักริษยาคนอื่น เห็นคนอื่นมั่งมีเหนือตนก็ไม่พอใจ ครั้นเห็นคนยากไร้
ก็กลับดูแคลน อยากได้ทรัพย์สินของผู้อื่น ทำเล่ห์กลหลอกหลวงเอาทรัพย์ของคนอื่นมา
เป็นของตน ทั้งเป็นคนตระหนี่ไม่ยินดีในการให้ทาน เห็นคนอื่นเขาให้ทานก็พลอยห้ามปราม
จ้องโกงทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะหรือของสงฆ์เอามาเป็นของตน ด้วยโลภเจตนาอยู่เสมอ
ด้วยกรรมเหล่านี้เป็นต้น ข้าพเจ้าจึงเกิดมาเป็น ‘วิริธเปรต’ ”

“ตอนนี้เจ้าเสวยกรรมคือทุกขเวทนาอันแสนสาหัสอย่างไรบ้าง ? เล่าให้อาตมาฟังด้วย”
หลวงปู่ศรีกล่าวถาม ด้วยความเมตตาอันหาที่สุดมิได้

เปรตนายพรหมตื่นแป้นได้ตอบด้วยสรีระร่างอันน่าสงสารว่า “ข้าพเจ้ามีรูปร่างชั่ว ศีรษะ
ร่างกายผอมโซนักหนา เนื้อและเลือดมิได้มีเลย ทั้งร่างมีแต่กระดูกและหนังที่พอกหุ้มกระดูก
อยู่เท่านั้น เพราะไม่มีอาหารจะรับประทาน หน้าท้องเหี่ยวติดกระดูกสันหลัง ดวงตานันท์ก็
ลึกลง ดูถูกเขาแก้งค์ควักออก ผ่าลึกขึ้นหนึ่งที่จะปิดร่างกายก็มีได้มีเลย ผมก็แสนยาว
รุ่มร่ามลงมาปกปากและหน้า เนื้อตัวเหม็นสาบเหม็นสาบน่าเกลียดน่าชยะแขยง ต้องร้องให้
ครวญครางอย่างน่าเวทนา เพราะความหิวโหยอาหาร หมดเรื้อวแรง จะไปไหน ๆ ก็ไม่ได้



หลวงปู่ศรี มหาวิโร

ก็ได้แต่นอนหงายอืดโรยอยู่อย่างระเกะระกะ อย่างที่ท่านพระคุณเจ้าเห็น” เมื่อเขากล่าวมาถึงตรงนี้ต้องหยุดเพราะความอ่อนล้าหมดเรี่ยวแรง และด้วยพลังกระแสเมตตาของหลวงปู่ศรีที่แผ่ให้ เขาจึงมีเรี่ยวแรงกล่าวต่อไปอีกว่า

“หูของข้าพเจ้ายอมได้ยินเสียงประจุกคนมาร้องเรียกแผ่ว ๆ ดังแว่วมาแต่ไกลว่า “สุเจ้าทั้งหลายเอ๋ย! จงพากันมากินข้าวกินน้ำ” ผูกปรตทั้งหลายก็ได้ยินเสียงกรรมบันดาลเช่นนั้นเหมือนกับข้าพเจ้า ก็เข้าใจว่ามีข้าวมีน้ำ ต่างก็ตั้งใจคิดจะลุกขึ้นแต่ลุกขึ้นไม่ได้ เพราะหมดเรี่ยวแรง แล้วก็พยายามลุกขึ้นอย่างแสนลำบาก บางตนก็ล้มลงนอนหงายแผ่ แต่เสียงเรียกให้ไปกินข้าวกินน้ำก็ยังคงดังแผ่วมากระทบหูอยู่เรื่อย ๆ พวกเราจึงอุตส่าห์พยายามเกาะกันล้มลุกล้มหาย ในที่สุดก็ลุกขึ้นได้ ครั้นลุกขึ้นได้ก็เอามืออันเหี่ยวแห้งพาดขึ้นเหนือหัวชื่นชมยินดี ค่อยพยุงร่างกายไปสู่ทางทิศที่ได้ยินเสียงเรียก เร่งไปเร่งหาอยู่ช้านาน แต่จักได้พบพบข้าวและน้ำก็หาไม่ได้เลย จึงเสียใจร้องไห้ครวญครางพลาถล่มลงเกลือกด้วยความหิวอยู่ ณ ที่นั่นเอง

ในไม่ช้าก็ได้ยินเสียงเรียกมาเร่งใจให้พยายามอีก แต่จะได้เจออาหารสักนิดก็หาไม่ได้ ได้แต่ยืนเสียงร้องเรียกแต่อย่างเดียว ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องเป็นอย่างนี้หลายร้อยหลายพันปี จนกว่าจะสิ้นเวรกรรม” เปรตนายพรหมตื่นเบิกต่างน้ำตาที่หลังไหลดังสายน้ำ

หลวงปู่ศรีได้กล่าวสอนด้วยเมตตาต่อไปอีกว่า “ขอให้เจ้าตั้งใจรับส่วนบุญที่เราอุทิศให้ลดทิวภูมิมานะและความดูร้ายลงเสีย อย่าไปเที่ยวก่อกรรมชั่วบ้านเขา มันจะเป็นบาปซ้ำกรรมชดเข้าไปอีก เพียงแค่นี้ก็จะพอช่วยบรรเทาเวรกรรมหลายพันปีลงได้บ้าง”

หลังจากหลวงปู่ศรีท่านโปรดเปรตตนนี้แล้ว ชาวบ้านก็อยู่กันอย่างสงบสุขหายหวาดกลัวไปบ้าง บางคนอัศจรรย์ในคุณธรรมของท่านที่ปราบผีเปรตให้หายพยุศ สมกับสมณนามของท่านที่ว่า “หลวงปู่ศรีฝ้ายาน”



กุฏิที่หลวงปู่ศรีเคยมาพำนักที่ถ้ำพระ



นิมิตเห็นแม่ยายไม่สบาย

พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญโญ ได้เล่าเพิ่มเติมในการทูลองค์ครั้งนี้ว่า

“หลวงปู่ศรี ได้นำพาสาธุศิษย์ปฏิบัติสมาธิธรรมอยู่ที่แห่งนี้เป็นเวลากว่าแรมเดือน ได้เกิดนิมิตเห็นแม่ยาย*ไม่สบาย ท่านจึงปรารภกับพระติดตามว่า “อยากกลับบ้าน ทางบ้านคงมีปัญหา แต่พวกเราไม่มีปัจจัยค่ารถ (เงินค่ารถ) คงยังไปด่วนไม่ได้ ถ้าจะเดินไปก็คงนานไม่ทันกาลเวลา”

ต่อมาอีกสองสามวัน ก็มีเหตุดลบันดาล มีโยมคนหนึ่งมาใส่บาตรบอกว่า “ข้าวหนึ่งแล้วเหลืออง กลัวจะเกิดสิ่งที่ไม่ดีกับบ้านกับเรือน” จึงขอนิมนต์หลวงปู่ศรีและพระไปสวดมนต์จะทำบุญและถวายปัจจัย

ต่อจากนั้นอีกสองสามวัน ก็มีเหตุดลบันดาลอีก มีโยมอีกคนหนึ่งมาใส่บาตรบอกว่า “อยู่ดี ๆ กลางวันแสบ ๆ มีแก๊งวิ่งเข้ามาในบ้าน แล้วก็วิ่งหนีไป คงต้องมีสิ่งอาเพศจัญไรแก่บ้านเรือนเป็นแน่ ต้องทำบุญบ้าน” จึงนิมนต์หลวงปู่ศรีและพระไปสวดมนต์ทำบุญและถวายปัจจัย

อยู่ต่อมาอีกไม่กี่วัน ก็มีเหตุดลบันดาลอีกครั้ง มีโยมอีกคนหนึ่งมาใส่บาตรบอกว่า “ไปป่าบินเข้ามาในบ้าน โบราณเขาถือเป็นอย่างยิ่ง ว่ามันอาจนำสิ่งที่เป็นอัปมงคลเข้ามาสู่บ้านสู่เรือน ต้องทำบุญ” จึงนิมนต์หลวงปู่ศรีและพระไปสวดมนต์ทำบุญและถวายปัจจัย

เป็นอันว่า ค่ารถที่จะรีบเดินทางกลับวัดป่ากุงมีพร้อมด้วยเหตุอัศจรรย์ดังกล่าว ทั้งที่อยู่มาเป็นเวลานานไม่มีใครนิมนต์ไปทำบุญบ้านสักครั้งเดียว ด้วยบุญญาบารมีของหลวงปู่ศรี ปรากฏให้ผู้ใกล้ชิดท่านประจักษ์ใจว่า เมื่อองค์ท่านพูดอะไรมาก็จะได้สิ่งนั้น มีวาจาที่ศักดิ์สิทธิ์มาก เหมือนว่าเทวดาตามอารักขาช่วยเหลือท่านโดยตลอด

เมื่อกลับมาถึงวัดป่ากุง จังหวัดร้อยเอ็ด ทราบว่าแม่ยายของท่านป่วยหนัก ท่านรีบไปเยี่ยมเทศน์โปรด และอีกต่อมาไม่นานนักแม่ยายของท่านก็หายจากโรคภัยนั้น ●



แม่ใหญ่หล้า แสนะมูล แม่ยายหลวงปู่ศรี
โยมอุปัฏฐากวัดป่ากุง เสียชีวิตเมื่อ
ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ อายุ ๙๒ ปี